

[Helle Degn]

tater kommer jo ikke af de gode viljer, men af en målrettet indsats, som vi opfordrer ministeren til at sætte i gang.

Og arbejdsministeren har på sit område et ganske særligt ansvar, fordi man med nogle justeringer af lov om lige løn og lige behandling kunne fjerne meget af den faktiske diskrimination, der bl.a. tales om i paragrafferne 44, 46 og 49.

Socialdemokratiet vil gerne rose den indsats, som ligestillingskonsulenterne yder. De har vist sig at være et godt redskab, og derfor har vi til finansloven stillet forslag om, at antallet af ligestillingskonsulenter fordobles. At nedbryde det meget kønsopdelte arbejdsmarked ved jeg at arbejdsministeren selv er meget optaget af, og derfor vil jeg gerne henlede opmærksomheden på behovet for, at der gøres en særlig indsats for at udbygge og ændre på specialarbejderskolernes uddannelses-tilbud, som ministeren også netop har nævnt i sin tale. Den indsats må vi se blive fulgt op. Det skal være en indsats, der retter sig mere mod kvindernes arbejdsmarkedssituation og behov for ny erhvervskompetence, ligesom vi har brug for en ordning med betalt frihed til uddannelse.

Vi har med glæde noteret os, at Dansk Arbejdsgiverforening investerer 5 mill. kr. på en kampagne og LO 1,3 mill. kr. for at motivere kvinder til et bredere erhvervsvalg. Regeringen må for sin del udarbejde en handlingsplan, som omfatter specielt de 25-40-årige kvinder, som vi ved der kommer en kolossal tilgang af til arbejdsmarkedet, nemlig 105.000 nye kvinder på arbejdsmarkedet frem til år 2000. Regeringens jobtilbudslov er jo ikke et svar på den situation, men vel nærmest en dårlig undskyldning for ikke at foretage sig noget.

Når der skal udarbejdes en handlingsplan for denne gruppe kvinder, er det vigtigt, at rammerne ikke er umulige for kvinderne at udfylde. Befordrings- eller daginstitutionsmulighederne skal også være i orden. For indenrigs- og socialministerens vedkommende må opgaven bestå i at sørge for, at de kommunale rammer ikke er af en sådan beskaffenhed, at de forhindrer en øget ligestilling, f.eks. ved en manglende daginstitutionsudbygning eller i forbindelse med børns sygdom. Børnesygdomsperioden kunne kortes gevaldigt ned ved hjælp af en enkelt vaccination, men det vil indenrigsministeren jo ikke. Derfor må små-

børnsforældre stadig have et større fravær og børn et stadigt sundhedsproblem. Oplysningerne, vi har fået i de sidste par dage om, at danske børn i gennemsnit har 24 sygedage pr. år, skærper opmærksomheden om, at ingen egentlig påtager sig ansvaret for disse børn og får organiseret pasning under betryggende vilkår. Det er vilkår, som forhindrer en øget ligestilling.

Resultater vil socialdemokratiet også se for den tredje verdens kvinder. Nairobi-kongressen fortalte om de ofte umenneskelige forhold, kvinder lever under: sult, sygdom, fattigdom, undertrykkelse på grund af race eller religiøs fanatisme. Kvinderne talte om deres landes krige eller gældsproblemer eller om den religiøse fanatisme, som betød tilbagekridt, ja, faktisk at de blev bombet 50 år tilbage i tiden uden ret eller retfærdighed. De fortalte om de mange barrierer i bl.a. bistands-samarbejdet med den rige del af verden, f.eks. derved, at de store, internationale bistandsorganisationer ikke satser på kvinderne som fødevarerproducenter eller som industrivarerproducenter, men hele tiden satser på den mandlige del af befolkningen. Eller de fortalte om deres lokale mandlige regering, som blev truet af fundamentalistiske krav, og om den vandrende mandlige arbejdskraft, som efterlod dem med kolossale problemer. Og endelig, at det jo ikke var så sikkert, at det, der var vores såkaldte udviklingsmodel, var den, de ønskede at overtage. Snarere ønskede de at lære af vores dårlige erfaringer og gøre det anderledes.

Udenrigsministeriet og Danida må sørge for, dels at indsatsen målrettes mod kvinder, dels at der ansættes flere kvinder som projektledere og bistandsadministratorer. Hele opfølgningen af FLS-papiret, kvindespørgsmålet og den såkaldte gummiparagraf ligger det os meget på sinde at udenrigsministeriet afsætter ressourcer til. Vi ønsker regelmæssige verdenskvindekonferencer og NGO-konferencer, fordi processen kun lige kan siges at være sat i gang med denne første tiårsperiode. Vi ønsker, at kvindekommissionen følger sagen. Og sidst, men ikke mindst ønsker vi et opfølgingsarbejde i nordisk regi. Det mener vi der bør sættes på.

Arbejdsministeren skriver i forordet til beretningen om Nairobi-kongressen, at afslutningen på FN's kvindetår ikke er en afslutning. Nej, tværtimod er det kun en be-